ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Dělnická 434/1a, Havířov, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2011, č. j. 58 A 43/2010 – 26,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2011, č. j. 58 A 43/2010 – 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 21. 2. 2011, č. j. 58 A 43/2010 – 26, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 9. 4. 2010, č. j. MSK 41680/2010, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Havířov ze dne 25. 1. 2010, č. j. OVV1-Mich-RD 907-09-8544-10, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Tohoto přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že v Havířově na ul. Dlouhá třída a Hlavní třída dne 6. 5. 2009 v 16.30 hod. neumožnil bezpečný a plynulý průjezd vozidlu městské policie, které užívalo zvláštního výstražného světla modré barvy doplněného o zvláštní zvukové výstražné znamení, tedy vozidlu s právem přednostní jízdy, čímž porušil ust. § 41 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Řízení o přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích pro porušení § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu bylo rozhodnutím krajského úřadu zastaveno. V odůvodnění rozsudku

krajský soud uvedl, že se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že došlo k jeho zkrácení na právu obhajoby v důsledku toho, že jeho obvinění bylo v rámci předvolání k ústnímu jednání ze dne 24. 8. 2009 vedle přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písmene l) zákona o přestupcích pro porušení § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu rozšířeno dále o porušení ust. § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu, jehož se měl stěžovatel dopustit neumožněním bezpečného a plynulého průjezdu vozidlu městské policie, tedy vozidlu s právem přednosti jízdy. Podle ust. § 67 odst. 1 zákona o přestupcích se přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích projednávají z úřední povinnosti, přičemž podkladem pro zahájení řízení o přestupku je podle odst. 2 citovaného ustanovení nejen oznámení státního orgánu, orgánu policie nebo obce, jakož i právnické osoby nebo občana o přestupku, ale také poznatek z vlastní činnosti správního orgánu. V přestupkovém řízení se uplatňuje zásada oficiality a legality a magistrát je povinen zahájit řízení o přestupku, který nebyl ohlášen, pokud vzniklo během přestupkového řízení na základě zjištěných skutečností důvodné podezření, že kromě ohlášeného přestupku byl spáchán i přestupek další. Krajský soud přisvědčil krajskému úřadu, že rozšíření obvinění nebránila ani skutečnost, že ve věci již byl vydán podle ust. § 87 odst. 1 zákona o přestupcích příkaz. To se projevilo pouze ve skutečnosti, že stěžovateli nebylo možné podle odst. 4 citovaného ustanovení uložit jiný druh sankce nebo vyšší výměru pokuty, než byly uvedeny v příkaze, což porušeno nebylo. Stejně tak krajský soud nepřisvědčil stěžovateli, že obvinění z přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písmene l) zákona o přestupcích spočívajícího v porušení ust. § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu bylo správními orgány vykonstruováno, protože měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhovat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Ze spisu je zřejmé, že všech těchto práv využíval a správní orgány mu nijak v jejich využití nebránily. Žalobní námitku, že hlídka městské policie neřídila vozidlo s právem přednosti jízdy ve smyslu ust. § 41 zákona o silničním provozu, protože ve vztahu ke stěžovateli neplnila úkoly související s výkonem zvláštních povinností, neshledal krajský soud důvodnou. Uvedl, že povinnost podle ust. § 41 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích je uložena všem řidičům, a proto je naprosto nerozhodné, zda zákrok směřuje vůči tomu řidiči, který má umožnit bezpečný a plynulý průjezd nebo nikoliv. Není ponecháno na úvaze účastníka silničního provozu, zda jsou splněny všechny podmínky pro užití výstražného světla modré barvy a zvláštního zvukového znamení a zda tomuto vozidlu umožní či neumožní bezpečný a plynulý průjezd. V této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, že skutek, v němž je předmětný přestupek spatřován, není ve výroku rozhodnutí správních orgánů dostatečně specifikován. Výrok rozhodnutí splňuje všechny náležitosti podle ust. § 77 zákona o přestupcích, protože obsahuje dostatečně přesný popis skutku s označením místa a času spáchání přestupku tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., v níž namítal, že došlo k nesprávnému posouzení věci a řízení trpělo vadami, které způsobily nezákonnost rozsudku. Podle názoru stěžovatele vůči němu nebylo řádně zahájeno řízení o projednání přestupku a nebylo mu umožněno účinně se vyslovit a případně důkazně podložit svá tvrzení k příslušnému obvinění z přestupku, čímž mu byla zkrácena práva na spravedlivý

proces. Stěžovatel také poukázal na to, že vozidlo městské policie nepoužívalo zvláštní výstražné znamení oprávněně. Jelikož zvláštní povinností, na jejímž základě bylo tohoto znamení použito, byl zásah proti stěžovateli, nemohlo se jednat o oprávněné použití výstražného znamení, neboť zásah proti stěžovateli byl neoprávněný, jelikož strážníci jednali v omylu. K tomuto závěru dospěl již odvolací orgán. Zvláštní zvukové výstražné znamení může být podle stěžovatele použito pro zvýšení bezpečnosti života a zdraví, při průjezdu křižovatkou, zalidněnou oblastí, místem zvýšeného pohybu chodců a při porušení ust. § 41 odst. 1 silničního zákona. Vozidlo městské policie se tímto neřídilo a právo přednosti v jízdě si vymáhalo neoprávněně a nebezpečným způsobem. Ke zneužití výstražného světla modré barvy doplněného zvukovým výstražným znamením mělo dojít nepřípustným zastavováním vozidla zezadu, pokud nesvítí vpředu na vozidle městské policie nápis „STOP“ nebo „STOP POLICIE“. Dále stěžovatel namítal, že rozhodnutí správního orgánu postrádá vymezení skutku a jeho výrok se omezuje jen na citaci ust. § 41 odst. 7 silničního zákona. Ani z odůvodnění nevyplývá, v jakém konkrétním jednání toto neumožnění bezpečného a plynulého průjezdu mělo spočívat. Stěžovatel poté, co zjistil, že je předmětem úkonu městské policie, své vozidlo okamžitě na vhodném místě zastavil. Za zcela nepřiléhavou označuje argumentaci krajského soudu ustanovením § 79 zákona o silničním provozu. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu projednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu spisu vyplynulo, že dne 6. 5. 2009 jeli strážníci Padyšák a Pěgřimek směrem od centra Havířova k OD Permon a v protisměru zahlédli neosvětlené vozidlo. Na křižovatce se otočili a v domnění, že pronásledují toto neosvětlené vozidlo, jej začali vyzývat k zastavení světelnými a zvukovými výstražnými znameními, stejně tak jako nápisem „STOP“. Stěžovatel, který byl řidičem tohoto vozidla, na výzvy během delšího úseku nereagoval a zastavil až o značnou chvíli dále. Následně byl strážníky obviněn z přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, protože neměl za jízdy rozsvícená obrysová a potkávací světla ani světla pro denní svícení. Na dotaz, proč nezastavil, odpověděl, že si strážníků nevšiml. Ve správním řízení bylo toto obvinění rozšířeno o přestupek neumožnění bezpečného a plynulého průjezdu vozidlu s předností v jízdě a oběma přestupky byl stěžovatel uznán vinným. Během odvolacího řízení vyšlo najevo, že obvinění z přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, který měl být spáchán porušením ust. § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že stěžovatel neměl za jízdy rozsvícená obrysová a potkávací světla ani světla pro denní svícení, pokud je jimi vozidlo vybaveno, nemělo oporu ve skutkovém stavu, neboť došlo k omylu v identifikaci vozidla, a tím také řidiče, který tento přestupek spáchal. Ve zbytku bylo potvrzeno rozhodnutí magistrátu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského úřadu způsobené nedostatečným vymezením skutku a omezením výroku pouze na citaci ust. § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu. Nedostatečné vymezení přestupku by mohlo zapříčinit nepřezkoumatelnost rozhodnutí, proto je

z uvedených důvodů kasační stížnosti nutné nejprve vyřešit otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatele, že skutkové vymezení v rozhodnutí nebylo dostatečné. Právní názor týkající se výroku správního rozhodnutí již vyjádřil rozšířený senát Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 tak, že „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“ Výrok rozhodnutí v dané věci vyhovuje uvedeným požadavkům tak, že popsaný přestupek nemůže být zaměněn s jiným. Proto Nejvyšší správní soud hodnotí rozhodnutí správního orgánu jako přezkoumatelné.

Stěžovatel shledává zásadní pochybení správního orgánu v rozšíření svého stíhání, čímž byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces a omezen v možnosti účinně se bránit. Ve vztahu k této stížní námitce se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu. Zásada oficiality v přestupkovém řízení ukládá správnímu orgánu povinnost rozšířit řízení o každý další přestupek, o jehož spáchání se dozví. V případě stěžovatele došlo k rozšíření až po vydání platebního příkazu, což mělo za následek nemožnost uložení vyšší sankce. Stěžovatel měl během řízení možnost vyjádřit se ke všem důkazům a podle obsahu spisu tak učinil. Navrhl jako důkaz svědeckou výpověď spolujezdce a byl aktivním účastníkem řízení. Nelze tedy učinit závěr, že jeho práva byla v průběhu správního řízení zkrácena.

Jako nedůvodnou posoudil Nejvyšší správní soud rovněž námitku neoprávněného použití výstražného znamení. Pouhé podezření ze spáchání přestupku stačí k zákroku či úkonu strážníka, neboť podle ust. § 7 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, je strážník je v pracovní době povinen v mezích tohoto nebo zvláštního zákona provést zákrok nebo úkon, nebo učinit jiné opatření, je-li páchán trestný čin nebo přestupek či jiný správní delikt anebo je-li důvodné podezření z jejich páchání. Skutečnost, že stěžovatel nebyl uznán vinným, že spáchal přestupek, ze kterého jej strážníci podezřívali, vůbec neznamená, že toto podezření nemohlo být v okamžiku použití výstražného znamení strážníky z jejich subjektivního hlediska důvodné. Strážníci se totiž na základě toho, co mysleli, že vidí, domnívali, že řidič vozidla řízeného stěžovatelem je podezřelý ze spáchání přestupku. Měli za to, že jeho vozidlo nebylo osvětleno. Teprve později se ukázalo, že výstražné znamení použili v omylu, neboť směřovalo vůči vozidlu, jehož řidič se přestupku, o kterém strážník měl za to, že byl spáchán, nedopustil. I kdyby byl stěžovatel o tomto omylu přesvědčen (což ovšem z prvního záznamu o přestupku nevyplývá, protože je z něho patrná spíše nejistota stěžovatele, zda své vozidlo měl osvětleno), není zásadně přípustné, aby si to, zda uposlechne pokynu strážníků, anebo nikoli, rozhodl na základě vlastní úvahy o oprávněnosti jejich pokynu a na tomto subjektivním hodnocení zakládal své další jednání. Nejvyšší správní soud zaujal k problematice uposlechnutí výzvy policisty v běžných situacích stanovisko ve svém rozsudku ze dne 17. 8. 2011 č. j. 1 As 63/2011 – 90: „(...) *neuposlechnutí výzvy policisty jen podle subjektivní úvahy o tom, že se jedná o výzvu nesprávnou, představuje nikoli bezvýznamné ohrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti.*.“ Tento závěr je v souladu se závěry Ústavního soudu, který v usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, vyslovil názor, že „*občané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou*

se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, a to zákonným způsobem." Tento právní názor nebyl pro případy běžných situací popřen ani nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1849/08, v němž se uvádí: „*Orgán veřejné moci (...) vykonává určitou pravomoc a kompetenci ultra vires nejen tehdy, jedná-li mimo formálně zákonem stanovený rámec pravomocí a kompetencí, ale materiálně též tehdy, pokud svým jednáním nesleduje určitý předvídatelný a racionálně zdůvodnitelný účel, pro který mu byla určitá pravomoc a kompetence svěřena, resp. tehdy, narušuje-li svým, byť o zákon se opírajícím postupem, základní práva dotčených osob více, než je nezbytně nutné k tomu, aby byl ještě dosažen zákonem stanovený účel. Ukládá-li na základě zákona orgán veřejné moci soukromým osobám povinnosti, a tím omezuje jejich základní práva, musí přesto dbát na to, aby zcela nepopřel samotnou podstatu toho kterého základního práva nebo jeho smysl. Omezení nelze užít k jiným, než zákonem předvídaným účelům (čl. 4 odst. 4 Listiny). Tak základní práva zpětně omezují svá, formálním zákonem předvídaná, omezení.*" Jednání strážníků sledovalo, podobně jako ve věci posuzované v citovaném rozsudku ze dne 17. 8. 2011 č. j. 1 As 63/2011 – 90, předvídatelný a racionálně zdůvodnitelný účel, a sice zastavením vozidla stěžovatele zjistit totožnost možného pachatele domnělého přestupku a případně jej upozornit na to, aby nadále měl své vozidlo osvětleno. Pokyn byl vzhledem k situaci nepochybně proporcionálním omezením práva, které jím bylo dotčeno, neboť zastavení vozidla na krátký čas, a tedy krátkodobé omezení svobody pohybu řidiče, nelze považovat za nijak významnou újmu. Z jednání strážníků není patrné, že by svého oprávnění využívali excesivně, šikanózně či záměrně neoprávněně. Skutečnost, že se mýlili v identifikaci konkrétního vozidla, nelze v dané situaci v žádném případě považovat za excesivní jednání, neboť určitý stupeň nejistoty a z něho plynoucích omylů se podobné situace mohou vyznačovat a v reálném životě se jim nelze vyhnout. Právo proto musí i jednání strážníka v omylu aprobovat a zásadně (v běžných situacích) trvat na tom, aby i pokynů udělených v omylu byli jednotlivci povinni uposlechnout. Je tedy zřejmé, že stěžovatel, i kdyby byl přesvědčen o omylu, ve kterém policisté jednají, měl povinnost se jejich zákroku podrobit a skutečnost, že se jednalo o omyl, jej této povinnosti nezbavovala.

Důvodná je však stížní námitka, že si správní orgány neujasnily, jakého skutku se měl stěžovatel dopustit. Pochybení správních orgánů pak mělo za následek nesprávnou úvahu o naplnění znaků skutkové podstaty údajného přestupku. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že přestupkové právo je založeno, stejně jako trestní právo, na základních zásadách, jimiž je zejména presumpce neviny, zásada *in dubio pro reo*, zásada postihu za zaviněné jednání a požadavek patřičného důkazního standardu, tedy že postih je možný pouze v případě, že bylo prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, www.nssoud.cz). Proto se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu *(in dubio pro reo)*. Jak již vícekrát zdůraznil Nejvyšší správní soud „*v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva"). Jak*

judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní (...).“ (viz rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz.)

V posuzovaném případě shledává Nejvyšší správní soud zásadní rozpor mezi skutečným jednáním stěžovatele a jeho podřazením pod konkrétní skutkovou podstatu. Přestupku, ze kterého byl stěžovatel obviněn, se podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis. Tím má být v daném případě porušení ust. § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu, podle kterého jsou řidiči ostatních vozidel povinni vozidlům s právem přednostní jízdy a vozidlům jimi doprovázeným umožnit bezpečný a plynulý průjezd, a jestliže je to nutné, i zastavit vozidla na takovém místě, aby jim nepřekážela. Do skupiny tvořené vozidly s právem přednostní jízdy a vozidly jimi doprovázenými se řidiči ostatních vozidel nesmějí zařazovat. Chráněným zájmem je zájem na tom, aby vozidla s právem přednostní jízdy a vozidla jimi doprovázená mohla bezpečně a plynule projíždět po pozemních komunikacích zpravidla rychleji než ostatní vozidla, a tedy aby jim ostatní vozidla zpomalením, uhnutím ke kraji vozovky či jiným podobným manévrem nebo dokonce zastavením umožnila rychlý, a přitom bezpečný, průjezd. Za tím účelem jsou řidiči povinni přiměřeně sledovat provoz na pozemní komunikaci ve svém okolí, tedy před vozidlem, za ním i na připojujících se komunikacích tak, aby pokud možno dostatečně včas vozidlo s právem přednostní jízdy či jím doprovázené vozidlo zaznamenali a umožnili mu bezpečný a plynulý průjezd. Jednáním v rozporu s ust. § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu by tedy například bylo, pokud by řidič z nedbalosti (proto, že si nevšiml, ač si všimnout mohl a měl) či dokonce úmyslně (proto, že nechtěl zpomalovat) adekvátně nezareagoval na blížící se vozidlo s právem přednostní jízdy či jím doprovázené vozidlo, které směřuje k průjezdu okolo něho. Porušení citovaného ustanovení tedy připadá v úvahu jen tehdy, je-li zde vůbec nějaké vozidlo s právem přednostní jízdy či vozidlo jím doprovázené, které směřuje k průjezdu okolo vozidla řidiče, jenž by se měl porušení uvedeného ustanovení dopustit, nebo již kolem něho projíždí. Není-li však takového vozidla, například proto, že vozidlo, které sice disponuje právem přednostní jízdy okolo dotyčného řidiče neprojíždí, ani k průjezdu okolo něho nesměřuje, nýbrž dotyčného řidiče sleduje a snaží se jeho vozidlo zastavit, nepřipadá porušení ust. § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu v úvahu, neboť vůbec v rozhodné době nelze uvedeným ustanovením chráněný zájem narušit. Jednání řidiče by tak mohlo být za určitých okolností pokusem o porušení citovaného ustanovení, pokud by se například řidič domníval, že vozidlo kolem něho chce, využívajíc práva přednostní jízdy, projet a nesnažil by se mu to umožnit adevátní reakcí. Takové jednání však zásadně, viz výjimku v ust. § 50 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, není jako přestupek postižitelné.

Ze správního spisu vyplývá, že strážníci městské policie užívali výstražných znamení doplněných nápisem „STOP“ z důvodu, aby vozidlo stěžovatele zastavili. Nejednalo se tedy o situaci předvídanou v ust. § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu. Strážníci nechtěli pouze projet využívajíce práva přednostní jízdy u svého vozidla, ale měli od počátku v úmyslu stěžovatele, jako podezřelého ze spáchání přestupku, zastavit a využili k jeho zastavení signalizační prostředky, dokud se jim nepodařilo stěžovatelovo vozidlo zastavit. Stěžovatel se tak přestupku spočívajícího v porušení povinnosti podle

citovaného ustanovení nemohl dopustit, neboť v rozhodné době strážníci práva přednostní jízdy pro své vozidlo nevyužívali, takže zájem chráněný uvedeným ustanovením nemohl být dotčen. Právní závěr, že stěžovatel spáchal přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, tedy skutková podstata, z níž krajský úřad v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je naopak s dosavadními skutkovými zjištěními zcela v rozporu. Kasační stížnost je proto v tomto rozsahu důvodná.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu